

1 Sam. 3:1-10

”Hörde du inte att jag ropade på dig?” En skåning skulle mycket väl kunna säga, ”hörde du inte att jag kallade på dig”. Och just så konkret är frågan i 1 Samuelsboken när det skildras hur Samuel vaknar av att någon ropar eller kallar på honom. Han tror först att det är hans mentor Eli som ropar men förstår till slut att det är Gud själv som kallar på honom.

Ikväll hälsar Göteborgs stift er kyrkomusiker och pedagoger välkomna till tjänst i församlingar i stiftet. Era val av yrkesbana är också något som vi som kristna får se som svaret på en kallelse. Gud kallar oss till olika uppgifter, var och en med sina gåvor. En del uppgifter sammanfaller med yrke och anställning, som det är för er, de allra flesta uppgifterna i kyrka och församling inte gör det. När Guds kallelse får en konkret profil är det fascinerande att se den breda palett som växer fram och där samspelet och mångfalden är det avgörande. Och i allt får vi se Guds kallelse.

Ofta när vi talar om kallelsen i kyrkans sammanhang blir det så stort och generellt. Konststycket blir att se hur megasammanhanget knyter an till våra egna liv med hela dess pärlband av små och stora val och beslut under livets gång.

Hur får vi ihop de väldiga och stora andliga perspektiven med våra egna livsval? Skildringen av Samuel slutar med att han vänder sig direkt till Gud och säger: Tala, din tjänare hör! Uppkopplingen var klar och kommunikationen kunde börja. För många av oss är det väl oftare så att vi lite irriterat kan utbrista, Tjänare Herre, tala så man hör!

Hemligheten är kanske en kombination av vår irritation och Samuels misstag. Irritationen, i den meningen att den faktiskt rymmer en förväntan att Gud har ett tilltal till oss. Att det finns inte bara en utan ständiga kallelser att använda våra gåvor. Samuels misstag, i den meningen att vi får lov att bolla vår egen osäkerhet med människor vi har förtroende för. Samuel gick ju och tjtade på Eli upprepade gånger innan han till slut fattade vad som var på gång i hans liv. Så får vi också göra.

Kallelsen till Guds rike gäller dig och mig och ju närmare in i våra liv den kommer desto tydligare konturer får den för oss. Våra gåvor har vi inte fått bara för oss själva utan till människors tjänst och glädje. När gåvor och uppgift finner varandra, då har vi anledning att tacka och be om Guds fortsatta vägledning och välsignelse, såsom vi också ska göra för er här ikväll.